

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARA CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINQ cts.

Cartes a un obrer

Amic obrer:

Tornam esser a Pasco. El bon temps du en una bella promesa, una faldada de flors. Per molts anys i que totes arribin a esser fruit. Culliu-ne, així mateix, qualqu'una per embellir el vostre fogar.

I seguirem, si Déu vol, aquesta conversa d'amic, una mica va-i-vera, una mica vaga, com totes les converses amistoses. Tu que me coneixes, ja sabs que no pretenc esser sociòleg, ni de molt; sols dic senzillament la meua opinió en les coses que fan referencia an el teu problema, que's el meu també i que's el de tot el mon en el nostre temps.

Però vet-aquí qu'ara hi ha una càtedra d'aqueixes qüestions. ¿No te n'has temut? Desde fa quinze dies, cada dijous, un tècnic, es a dir, un que sab lo que diu, conversa d'un tema, d'un punt social. Jo he pres un abono i hi vaig. També hi hauries d'anar tú, si les teves ocupacions t'ho permeten, i veuries com tots els qui se senten amb una mica de responsabilitat, se preocupen pel teu be.

Tot això ¿sabs quina impressió me fa? Idò me fa l'impressió de que els nostres fills viuran molt més bé i més tranquils que noltros, per que tots aquests problemes estaràn resoltos.

Per això suspendré per una temporada els meus comentaris, i durem una nota resum de lo que diguin els conferenciants, per que tots els nostres lectors puguin tenir-ne per lo manco una idea de com se pensa en lo que afecte an això.

Veam si en treurem profit.

Així ho desitja el teu amic

EL SEMBRADOR.

PROSA AL VENT...

L'EXPOSICIÓ BERNAREGGI

L'home de les muntanyes es devallat a l'urb; l'asceta solitari, el penitencier de l'Art, ha deixats els penyals i els pins, i es vengut entre nosaltres a mostrar-nos un nou camí lluminós, a desglosar-nos els daurats sentiments de la seva ànima.

El mercantilisme prosaic i municipal de les correnties humanes, ens té casi bé mal menats a força de colpetjarnos amb el que diuen miraculós com de l'abundancia; estan embo-

LA FIRA DE LA PUBILA

REFRÀ IL·LUSTRAT

«LA PUBILA». — M'afluix de pendre per no triar.

tats els sentimentalismes nostres, fets prosa de boccina i timbre de tren-via; els nostres ulls electricats quant hi ha corrent no saben destriar delicadeses, i el nostre bogestar resta aclucat devant la disciplina militaresca dels nous i flamants urbans vestits de gris com els dies trists.

Amb totes aquestes disciplines que plouen sobre el nostre esperit, ens sentim santificats quant se'ns ofereix un moment de delectança i esbargiment artístic, a on pot la nostra ànima mostrar-se pura i benvolent deslliurada de tot dret de ciutadania.

En Bernareggi ens dona aquest do de Fada: contemplant la seva obra ens oblidam de l'humana miseria i gosam de la felicitat.

La paciència, blasò de Job, es la primera característica del nomenat pintor. Entre el detallista, el cursi o el grotesc, no hi ha més que una passa, i en Bernareggi la salva tan magistralment qu'ens atrevim a dir que en ell, el detall solament, es un art.

Es un contemplatiu en tota l'extensió i el resultat de la paraula: no hi ha una pinzellada que no siga com l'incògnita aclarida d'una equació de quint grau; com un Tità que amb les ungles esberlès una muntanya, així ell vencè les dificultats del color harmoniosament amb l'hora, la distancia, el dibuix, l'ambient i la perspectiva. Esforços de gran potencia humana representen les seves obres espirituals!

En Bernareggi, racionalment considerat, es un home fet i acabat; negre, colrat de sol es el seu rostre, expresius els seus ulls, i blanques les dents de la boca sempre franca a la rialla, la seva espatlla ampla, el pit ubert, musculosos els brassos i les cames fortes: tot un home. Un home que sembla hage de pintar a cops de puny, vibrant d'emoció momentania i nerviosa; un trossetjador de la voluntat no aconseguida, una paleta d'armònia Wangneriana; i en canvi la seva exposició es una cosa mística, tota franciscana, dolça com un capvespre moridor de maig flairant de roses i flors de taronger, i la seva emoció es l'emoció de les boires, flonjes i tranquilles, que's desfàn al contacte de l'obstacle dur i segueixen llur camí adoptant una nova forma sempre blana i suau.

Tè en Bernareggi «Placides» a on hi ha unes barques llembretjants de sol, dins una aigua clara i transparent d'una cala amb pins que flairen, i un aire ple de sons de xigala i benestar d'encantai.

Tè «La Cala» que's un prodigi de morats i roses, coronada per les branques d'un pi que semblen fetes d'aranya.

Tè «L'Or de Mallorca», l'or de les penyes clivellades de on surten els Satirs i els Faunes, i abaix dels espadats, les fondalades de les aigües blaves i verdoses, racers de Titans, de Sirenes, tonyines i daufins.

Tè el Port de Sòller amb un taronger de

primer terme, que embauma l'ambient com un gran pebeter Oriental.

Tè «L'alegria pagesa» Una posta de sol de roent penyalat dins l'euritmia dels grissos olivars i verts garrovèrs.

Tè, amb una paraula, Mallorca. La Mallorca compresa i sentida, i feta realitat per un esperit de constància i refinament.

Encar que de diversa tècnica, poren comparar-se En Bernareggi i En Cittadini, dins la canço en tò delicat del color.

Salut al mestre Bernareggi i lloances eter- nes en nom de la Mallorca mallorquina.

L'AURA DE L'ILLOT

Ciutat de Mallorca—Abril—1920.

Cançó dels nins

Som petits, petits, petits,
de l'alsada i de la pensa;
però obrim els cinc sentits
a la vida que comensa.
Ja veureu quina ufanor
quant els nins tornaran homos;
ja veureu quina ufanor:
som petits com la llevor.

De l'avui ve el demà;
som la llevor, som el gra;
som la cullita que vendrà.

Som petits, petits, petits;
però som una creixensa,
una onada de delits,
potsé una era que comensa,
l'era nova que s'acosta
l'era nova, l'avenir
pel reialme mallorquí.

De l'avui ve el demà:
som la llevor, som el gra;
som la cullita que vendrà.

FRANCESC MATEU.

HISTORIA DE MALLORCA

CAPITOL III

(Continuació)

Com i quant els moros se tornaren apoderar de Mallorca, es cosa que encara no està ben determinada; però jo, per la meua paraula de homo serio, vos asseguro que allà devers l'any 857, ja estaven baix del seu domini, dependint de l'Emirat, i més tart de Califat de Córdoba, i les nostres illes estaven governades per un *Wali* que el solien triar entre les persones que valien més (d'aquí li vé segurament el nom de *Wali*). El primer *Wali* de Mallorca, de qui tenim notícia per una inscripció en *esperanto* trobada quant desfeien una cuina devers Sta. Clara, fou l'anomenat *Hixem el Jaulani*, persona de gran intel·ligència, i que va governar uns deu anys, ocupant-se durant aquest temps, de fer nous mercats, mesquites, termes, (llocs de banys) i de embellir la Ciutat. Quant aquest bon subjecte morí, feren entre els habitants de Mallorca una especia de eleccions, i sortí per gran majoria sobre els seus contraris, un tal Abdallà, que prest se cansà i va demanar el retiro amb dos tersos del sou, seguint-lo en el mando n'Almonrafek (947 a 969), an aquest en Cutsar, (970 a 999) i per últim en Mucatil que va morir l'any 1013.

En aquells temps Mallorca va esser centre de cossaris, qui tenien amb el cor a fil, a tots els qui se atrevien a creuar per la mar Mediterrània. (Se veu que això de la pirateria els venia molt bé, perquè aquesta es la segona vegada que trobam que se dediquen an aquest treball).

També les naus mallorquines varen prendre part en el siti i assolament de Barcelona, quant pel juliol del 986 va esser atacada p'en (posau-vos bé en Deu per lletgir aquest nom) Mahomed-ben-Abi-Ahmer el Mansur (uf!) i se portaren com a persones; perquè si no menten cròniques catalanes, an els moros mallorquins se deu la destrucció dels monastirs de Sant Cugat del Vallès, Sant Pau i Sant Pere de les Puellas. I permeteu-me una petita pregunta ¿Serien tal volta descendents d'aquets *destruidors* les intel·ligents testes que ordenaren o dugueren a efecte la destrucció de la Porta de Sta. Margalida? Si es aixís, mos esplicam la manera d'obrar dels que ho feren, dels que ho consentiren i dels que diguent-se mallorquins no en protestaren..

Però deixem anar això que no mos interessa, i seguirem el nostre tema.

No contents amb les barbaritats que havien fetes per terres catalanes, varen fer presoners, i entre ells dugueren a Mallorca l'abadessa del convent de Sant Pere de les Puellas qui nomia *Madruina*, i li feren córrer una tragèlia del dimoni. La pobre dona que només estava avesada a presidir el seu convent i a dur amb gran magestat la mitra (si del cas era mitrada que jo no ho sé) va passar tanta de miseria, que per poder-se guanyar la vida, al temps que va esser captiva, no tengué altre remei que montar un puesto de *churros* i *patatas fritas a la inglesa* en el cap de cantó de la Rambla. *¡Si de esta escapo y no muelo, mucho tendré que contar*, deia la pobre dona, i en castellà; perquè en confiança vos diré que era un poc *cursi*. Però Deu i una persona caritativa li varen ajudar, i un bon dia amagada dins un sac de palla, la varen embarcar cap a Barcelona; però no vos cregueu que aquesta fuita li anàs bé de tot, perquè el *Wali* s'en va temer de que la *churrera* no obria el puesto, i comensà a cercarla per tot, va anar an el moll i amb una agulla d'aquestes que empren els estorers, va comensar a ponir tots els sacs que trobava a punt de embarcar, per veure si la descobriria; també pegà tres o quatre ponyides an el que hi estava amagada la ex-abadessa, i aquesta, a pesar del dolor que sentí, no va grinyolar gens, i d'aquesta manera va poder escapar. La desgraciada va viure poc temps, perquè les ferides que li produïren les picades, encara que no eren mortals de necessari, perquè va donar la gran casualitat, que les hi pegaren a la part del cos que hi tenim més popa, se li infectaren per falta de cuida- do i va entregar l'ànima a Deu.

PEP DE NA SANTEMA.

Comentaris políties

L'IGNORANCIA, en el us de les seves atribucions i com a contribuient, encara que no dels majors té dret a fer comentaris referent a les coses que fan els nostres governants, i en aquest sentit comensa una nova secció la feina de la qual serà encarregada a tots els seus amics, perquè repartida així, los sia mes lleugera, i per altra part mes distreta i variada. Els mateixos assumptos o consemblants, serán tractats per un o per l'altre, segons convengui, desde la seriosa i una mica doctoral del nostre Sembrador, fins a

la irónica i xistosa d'En Pep de Na Sante- ma:

Aquesta nova tasca, comensa desde avui, perquè desde ara també comensa el funcio- nament dels Ajuntaments, i sobre tot del de Ciutat, que com el major, suposam es exem- ple pels demes de Mallorca.

Creim qu'els nostres lectors mos ho agrairán.

L'Ajuntament nou de Ciutat

Desde que per circumstancies diverses una secció important dels elements que formaven el Centre Regionalista de Ciutat, acordá anar a col·laborar amb els lliberals, tot-hom esperava d'ells, la salvació de ciutat i de Ma- llorca entera. El nostre poble es així: Sem- pre exagera. Sempre va d'un extrem a l'al- tre. I no ha d'esser; perquè una de dues: o no valen més que'ls altres, i si fos així no los poden demanar miracles; o realment val- len molt, i en tal cas el poble no havia cum- plit anant-los a cercar, i a cercar-losjamb més número.

Nostros que creim en el seu valor personal i col·lectiu, i que creim també en la força mó- ral i verdadera ajuda que les donaran els seus amics, i fins i tot estan segurs del carinyo i respecte amb que tots els directors del Cen- tre lliberal a que perteneixen, tendran pels seus projectes, confiam en ells, no sols per lo que fassin, sino per lo qu'obligarán a fer, per l'estímul que el seu obrar serà pels demes.

De tots modos L'IGNORANCIA, en té una gran alegria, i no té por—fogint de la seva costum—de declarar qu'está en el seu costat en tot i per tot, qu'encare que sia poc lo que puga, així mateix, te un filet de veu, tot lo prim que se vulga, pero sincer i amistós i sempre disposat a dir la veritat.

La sessió de constitució fou tota per ells. No mos sap greu. No mes los desitjam, que'l dia que surtin també ho sia. I això ho logra- rán treballant sempre per la Ciutat i ten- guent-la present en tots els moments; anant a tots els recons, cercant tot-hom per veure les necessitats generals. Que Ciutat no es el Born, ni la plassa de Cort...

Quant escrivim aquestes notes ja han fet la proposició—Ja en parlarem.

EL SEMBRADOR

ENQUESTA

Uns quants qui estimen de bon de veres L'IGNORANCIA, nos han demanat que fessim publicament una enquesta per veure si seria posible la constitució d'una societat on hi cabessin totes les aspiracions col·lectives dels qui treballam per Mallorca. Aquesta setmana no volem adelantar, un parell d'orientacions que nos han donat aquests benvolguts amics, perquè volem sebre primer el criteri que tendria la majoria. Per tant, setmanalment publi- carem, les distintes orientacions que nos donin per escrit o be de paraula, perquè així després puguem fer un resum de l'aspiració col·lectiva. Ala, idò, bons ignorants, a traçar projectes per la futura entitat, que la seva actuació ha de esser pràctica i de gran profit.

Te recordes...

Tens present, Antonieta,
aquell capvespre de sol
que't passetjaves, moneta
d'atletes amb un estol...
Jo a-poc a-poc te seguia
encantat de ta bellesa
i admirant la galania
dels teus aires de princesa.
En tos llavis coralins
rialles d'argent lluen
al escoltar els fadrins
qu'amor ver te prometien.
Amb tes amigues passaves
semblant un esbart d'aucells,
quant jo't mirava, tornaves
vermella just els clavells.
I jo tot m'embedelia
contemplant ta gentilesa,
mentres lo meu cor s'omplia
de sentiment i tristesa.
Mes aqueil temps ja's passat!
La desgracia m'es venguda,
trist'estic de tu allunyat
i l'esperança he perduda.
De mi es fuita l'alegria,
el goig per mi ha finit,
tos negres ulls aqueil dia
traspassaren lo meu pit.
T'imatge de xerafi
en mos somnis m'apareix
i mon cor trist, trist, coneix
que l'estimar es pati.

MOINGRUCELI D'ARTÀ.

La Llengua Mallorquina

Voldriem tenir paraules prou adequades per a enaltir degudament nostra llengua mallorquina. Voldriem expressar als joves lectors, l'entusiasme i veneració que deu causar-nos tot lo que es refereix a la nostra llengua, a la llengua de nostres pares i avant-passats, perque es lo més sant i lo més noble que Deu mos ha donat en la terra. La llengua amb que varem pronunciar, en el començar de la vida, les primeres paraules mal articulades, en els sonriures a les carícies maternals; amb quines cançons ens adormíem quant erem infants, i ens desvetllavem sentint contar rondayes dels temps de l'antigor, en les llargues nits hivernals. ¡Beneida sia l'expressiva llengua de Mallorca pels qui hem nascut, en ella, i a la que tant devem estimar, nobles fills que som d'una patria excelsa, enriquida per Deu i admirada pels homos.

Quant desde llunyanes terres arriben a nostres daurades platges hostes inconeguts, atrets per la fama de les naturals meravelles amb que Deu, a mans plenes, adornà l'illa d'or, amb el desig de fruit del lloc predilecte per al seu esperit, àvid d'emocions artístiques, i contemplen l'immensa florida de nostres ametlers, nostres montanyes i nostres plans, amb sos petits vilatges i floreixents ciutats, se senten commosos davant tanta grandesa; pero quant senten parlar als fills, fa l'efecte talment de que parlen cantant dei-

xant-los com embedalits i corpresos d'admiració. Tal es la cadenciosa suavitat que, sense reparar-ho, posam en nostres paraules, plenes de sentiment, i que tant hi escauen amb el paisatge de nostres montanyes i camps florits circumdats del aires primaverals, de nostres platges amorosides per les ones de la mar sonora, odorant a flaire de pins i taronger.

Llengua milenaria de la que s'han servit per a trasmetre les flors de son pensament a la posteritat, genis incomparables que en el seu temps foren representants del sebre mundial i que, al honorar la ciencia, honoren la terra on nasqueren. Aquesta llengua que ha estat dignificada pel verb mel·lifer i cadenciós de divins poetes, be pot estar orgullosa de sí mateixa, i segura d'una eterna immortalitat.

¡Aquesta llengua s'ha vista malmesa i a punt d'ésser olvidada! Passem de llarc les causes d'aquest abandó, i donem gracies a Deu de que ara torni recobrar el sitial d'honor que li es degut.

A nostres poetes i escriptors, amb la seva honrosa tasca de refer la llengua, intensificant la cultura i l'art, se deu aquesta nova corrent d'afició i de simpatia que per nostra literatura poc a poc es va despertant entre els joves. Els sabis de l'actual generació han comprés tota la transcendencia que inclou aqueix problema de la llengua, i ells l'han resolt favorablement, dedicant-se al seu conreu, al mateix temps que a la purificació de les paraules que la deixadesa dels temps havia anat desfigurant. Els joves també han seguit, amb igual o mes entusiasme encare, aquesta obra santa de retornar al idioma tots els drets de ciutadania que li pertoenen.

No deuria esser, doncs, per ningú cap novetat extemporània, el voler usar de la nostra llengua en totes ocasions, perque es de justissima raó. Desde nostro us mes vulgar, com la conversa íntima, correspondencia epistolar, etc., fins al florit discurs acadèmic, el mallorquí deuria ocupar lloc de preferencia.

Es tal vegada que en el català, o mallorquí, no hi trobam prou riquesa i varietat de paraules amb que poder reflectar nostros pensaments? No hi ha més que obrir un llibre de literatura moderna per veure l'immensa gamma de paraules exquisidament depurades, extretes del bloc venerable dels antics clàssics; unes fortes i expressives, i altres plenes de gràcia i delicadesa, sens tenir res que envejar a altres literatures.

Es que es mes facil escriure en castellà, perque sembla mes expressiu que el mallorquí? Preguntau-ho a nostros literats, i vos dirán que si en un-principi se serviren d'aquella llengua, els seus pensaments mai pogueren expressar-se amb vivesa i naturalitat fins que, deixant-se de motlos artificials, es dedicaren per complet al conreu del matern idioma. I es d'aquesta manera que han triuflat.

Aspires, per ventura, jove lector, a que el teu nom i els fruits de la teva inspiració siguin conegut i admirats degudament? Fes de manera que la teva paraula i que la teva ploma vagin al ritme de lo que espontaniament sentis a dins el teu cor.

D'altra part, resulta un contrasentit haver de parlar d'aqueix dret justissim i de la obligació que tenim a usar del llenguatge de la terra. Això suposa una completa ignorancia de nostra personalitat colectiva, víctimes inconscients de falses preocupacions, i desco-neixedors de la cabdal importancia que te la llengua d'un poble. «La llengua d'un poble—ha dit el patriarca de nostres lletres M. Costa i Llobera— es el deposit sagrat de lo que el poble mateix ha penat i sentit, el reliquiari de les seves generacions, l'arca santa de la seva tradició i de les seves promeses, l'escut nobiliari i protector de la raça... es el Verb engendrat dins lo mes íntim i secret de l'ànima colectiva».

P. DE MIRAMAR.

RECULLIMENT

Dins la nit mig'bruna
les horas, calmoses,
entre olors de roses,
passen, d'una'n una...

Just en mitg del cel
la lluna tranquila
fila que te fila
regalims de mel.

I dins el jardí,
de la vella Ermita,
dret com una fita,

Un vell solitari
desgrana un rosari...
tal volta per mil

M. LÓPEZ LLULL.

(Societat Artística Mallorquina.)

Les modes d'ells

Per En Pere Ventafoc

Veig que vos causà un efecte bastant distint de lo que jo me proposava, mon escrit. Que voleu? La falta de practiquesa en té la culpa. Dispensau-ho.

Quedarem que no havíem de personalitzar; per lo tant si vos *no duis el mocadoret guaitant pel butxacó, perque l'heu perdut*, tingau entès que n'hi ha molts de joves que le hi duen, i p'el cas es lo mateix criticar e que duen els altres.

Efectivament, jo som jove, molt jove; encare som un infant, i es per això que no puc sofrir qu'es diguin certes coses. No vos estranyi: els infants no saben donar tot el valor a les paraules, ni les entenen bé.

Ja que galantment me cediú el lloc perque tregui a relluir les *virtuts i bondats* de les modes d'ells, accept, encare que inmerescudament, pel sol plaer de sostenir palestra amb vos.

Veritat es qu'els taconets de *cinc pisos i botiga*, fan caminar malament; més els homos saben també dur en els peus, uns ormetjos qu'els hi transformen, per fat i fat o per art d'encantament, les extremitats inferiors en *dues barcas del bou*, o en *flotadors*

d'hidro-avió, segons com se miri, i tots donen l'impressió de que poden dormir drets sense perill de tombar. L'enborabona per tal avenç.

No vos heu trobat mai en mig d'una carretera per on avença calmosament un mul qu'arrocega el carro? El carreter va encastellat demunt la càrrega, cantussetjant; en mig de la carretera hi hà un clot (no es cap cosa rara), l'animal, inconscientment, hi arrocega el carro, la roda hi entra, un sotrac violent ho fa trontollar tot, se sent un cruixit, i la roda queda encallada. Allavors vé el desespero del carreter perque no pot moure-se del lloc...

Avui si això passàs prop del Born i a l'hora oficial, molt fàcilment se podria arranjar, bastaria que uns quants d'aquests *pimpollos* que duen bastó, li donassin el seu. No vos pareix que molts o casi tots, tenen apariències d'esser més profitosos per mànc de càvec que per mans de *gomosos*?

Aquests son els dos oficis qu'els hi he trobat: si vos els en sabeu un altre, ja m'ho direu, vos ho preg.

Vos vull complaure amb lo del llinatge, i si això vos ha de donar *llum* per aclarir qui som, vos l'estamparé al peu d'aquest.

En quant al cabrestrell, sent moltíssim no tenir-ne cap de sobrer; no obstant n'he *comanat* un, i si el me fan aviat, vos el podré enviar com a jugueta encó que ja sia passat el Ram. Els qu'are tenc, l'un es molt usat (es el que duc cada dia) l'altre es un poquet vell, no molt, perque sols el duc els dies de festa. En fi serveixi la bona voluntat de servir-vos i un altre dia serà.

CLARA DE LLENGUA.

Esquits i espíres

Encare que aquests dies noise presten gens per fer esquits... entre festes de setmana santa i ara ses panades un homo no te un moment de lleguda per cumplir el compromís de dir alguns dois o ignorantades.

Així mateix no passarem per alt unes quantes coses que mos varen estranyar molt a la casa de la vila fa alguns dies, amb motiu de l'entrada en aquella casa dels retgidors nous.

El Sr. Llompart, entre altres, va dirigir-se al seus companys regionalistes amb tò un poc irònic, diguent-los que pareixia havien d'esser *la piedra angular de la corporación*.

Mentres aixís parlava hi havia al seu costat un altre retgidor, que per mes senyes tot-hom el coneix per el *Doctor iluminado*, qui feia unes ganyotes i reia com si fos un nin malcriat, que es posa a riure i ballar quan renyen a un altre.

No veu el pobre la seva gestió quina es dins l'Ajuntament?

Un altre retgidor mos xocà molt tambe qui digué era necessari fer un emprèstit de molts de millions jalsa amunt! per el *saneamiento de la ciudad porque ésta (la ciudad) era acefala. Es necesario que emprendamos la canalización de las aguas potables y no potables.*

Vaja, no en parlem pus...
Qui mos agrada molt ferm es el Sr. Barceló (Bernat) qui demana menos discursos i que no se perdi el temps xerrant.

No va de bromes ara; pero vos dic que fa mols anys no havíem tengut a Ciutat un ajuntament que prometés tant com aquest.

No tan sols esperam coses bones d'aquests retgidors nous perque creim poden fer-ho bé, sino perque de cada vegada que canvien el personal, se retiren als politics de professió, xerradors com a cotorres, i entren homos tecnicos, al pareixer casi deslligats per complet de compromissos politics.

A la Seu el divendres sant per la processó de l'enterro, ja no se contentaren els nostros *pollos bien* de convertir l'esglesia en un passeig *para ver a nuestras elegantes luciendo las bonitas y hermosas peinetas* sino que feien rotlos tots ben assegudets, fent tertulia com si fos un teatro o an es Born. Hi havia algunes estrangeres que dagueren quedar admirades de la devoció de *nuestras elegantes*. Ho repetim axis mateix, en castellà, perque varem notar que casi totes elles hi parlaven.

Berbes

A ca'l dentista:
Pagès.—Que m'ha de costar d'arrebassar-me aquests dos caixals?

Dentista.—Del primer, cinc duros i del segón, dos.

Pagès.—Arrebassi'm idò, el segón i més envant ja veurem s'altre.

EN RUBIO.

Un mariner conta a un altre, una batalla naval, qu'ell va prendre part:

—...i, esclatà una bomba just devora el capità i li tallà, en redó, braços i cames... sort qu'ell sabia nadar!...

Un pare diu a sen fill, un nin de sis anys.

—El teu *abuelito*, s'en va anar a Madrid, ab ses sabates troços i ara ja té dos millions...!

El nin: I que ha de fer *l'abuelito* ad dos millions de sabates troços?

Un parell d'amics fan una excursió. Quant son a cert poble, tots cansats entraren a beure a una taverna, i demanaren a la madona si tenia *ninons*.

—Ninons? I jo no som casada!

—Que vols esser? — diu un pare an el seu fill.

—Jo militar!

—I no tendràs por que te matin a la guerra?

—I qui son els qui maten?

—Ves qui; els contraris.

—Idò seré contrari, si li pareix.

PORQUERET DE LA PELLICA.

TRENCA-CLOQUES

GEROGLIFIC

K LA

PORQUERET DE LA PELLICA.

ENDEVINAIA

Ane quin estany es, que sa fa la *cova* més llarga?

UN TORT.

AMBIDEXTRE

1 2 3 — animal.

3 2 1 — arbre.

MOINGRUCELI D'ARTÀ.

TARJETA

Pere Llopart de Quielça

Compondre el nom d'un trenca-cloquer dels que fan retxa.

ELS GERMANS.

Máximes per esser dites a gran velocitat

Si qui deu diu que deu deu, diu el que deu i deu el que diu.

El que roba una arroba de roba, no roba l'arroba, que roba la roba.

Duc pa sec al sac, m'assec on sóc i el suec ab suc.

Vinc del bosc i busco vesc, i visc del vesc que busco al bosc.

A. E. (del P.)

XARADA COMPRIMIDA

1.ª animal 2.ª musical 1.ª 3.ª 4.ª diminutiu

1.ª 2.ª 3.ª 4.^a
Prenda de vestir

X.

Fins dijous, si Deu ho vol i Maria.

Solucions del trenca-cloques passats:

Al Triangle: Poeta, obra, era, ta, a.

A la xarada: Mapa.

A les semblances: En que te *canya*. — En que du l'alegria a les cases on entra.

DEL CONCURS

Varem fer el sorteig de la dotzena de purros i sorti premiat el Porqueret de la Pellica qui pot passar a recullir-los... i bon profit li fassen.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de S. Pizá